

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De monachis qui Longi nominabantur, & quòd propter eos odio implacabili
Theophilus in Ioannem exardescebat, illu[m]q[ue] abdicare conatus est, &
quòd Epiphanius Cypri episcopus Theopili, dolis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRAT. HISTORIAE

multo ardentiores: defensoresq; fidei cōsubstantialis prorsus contemnebant. Quare nulla interposita mora, nocte quadam tumultum faciunt. Crison Imperatricis Eunuchus, qui partes canentium hymnos ad commendationem fidei Consubstantialis tuebatur, lapide in fronte percutitur. Interierunt etiam vtriusq; partis nonnulli de populo. Quibus rebus Imperator admodum commotus, Arianis interdixit, ne hymnos in publico cātarent. Atque hæc quidem hoc modo gesta sunt. Iam verò dicamus, vnde consuetudo hymnorum, qui in ecclesia alternis decantantur, initium cœperit. Ignatius Antiochiæ, quæ est in Syria, tertius à Petro apostolo episcopus, qui cum Apostolis ipsis multum versatus est, visionem vidit angelorum sanctam Trinitatem hymnis alterna vice decantatis collaudantium: & formam canendi in ea visione expressam ecclesiæ Antiochenæ tradidit. Vnde illa traditio in omnibus ecclesiis recepta est. At de hymnis alterna vice cantatis ista hæctenus.

De monachis qui Longi nominabantur, & quòd propter eos odio implacabili Theophilus in Ioannem exardescerat, illūq; abdicare conatus est, & quòd Epiphanius Cypri episcopus Theophili, dolis circumuentus, congregato Cypri Concilio, ac libris Origenis ibi condemnatis, Ioannē propter vsum librorum Origenis reprehendit.

CAP. IX.

NON longo tēporis spatio interposito, Monachi vna cum Dioscoro, & eius fratribus ex solitudine Constantinopolim aduentant. Quibus cum accessit etiam Isidorus Theophilo iam olim amicissimus, tunc tamē inimicissimus factus, idque ob hanc causam. Theophilus, aduersus Petrum quendam primarium ecclesiæ Alexandrinæ presbyterum grauisimo odio inflammatus, eū ecclesia expellere cogitauit, eiq; istud obiecit crimē, quod mulierē sectæ Manichææ antè ad sacra mysteria admiserat, quā illam ab errore Manichæorum auertisset. Verū vbi Petrus docuerat

fuerat se mulierem ab illa secta traduxisse, eamq; de sententia Theophili in ecclesiam recepisse, Theophilus iniquo animo tulit perinde ac si calūnijs à Petro fuisset appetitus. Nam dixit se facti illius omnino fuisse ignarum. Idcirco Petrus Isidorum testem aduocauit, Episcopum Theopilum non ignorasse, quod de muliere factū esset. Eodem tempore Isidorus Romæ vr̄bis primariæ versabatur, à Theophilo ad Damasum episcopum Romanum missus, vt Flavianum episcopum Antiochiæ, cum illo in gratiam reduceret. Nam omnes, qui fauebant Meletio, cum Flauiano propter iusiurandum, vt à me supra declaratū est, discordarunt. Isidorus igitur Roma reuersus, & à Petro ad testimoniū dicendū vocatus, affirmauit mulierē sectæ Manichææ de sententia episcopi Theophili in ecclesiā receptā fuisse, eumq; ipsū mysteria ei impertiuisse. Itaque Theophilus iracundia exarscens, præ vesania vtrumq; ab ecclesia exturbauit, Atque hæc causa fuit, cur Isidorus cum Dioscoro Constantino-polim accesserit: vti nimirum coram Imperatore & Ioanne episcopo, insidiæ contra illos à Theophilo paratæ, perspicuè aperirentur. De quibus Ioannes certior factus, viros illos honorificè excepit, precumq; participes esse permisit: sed communionem mysteriorum illis se minimè prius concessurum dixit, quàm eorum causa cognita & accuratè disceptata esset. Cùm res in hunc locum erat deducta, falsus rumor ad aures Theophili perlatus est, Ioannem eos ad mysteria admisisse, illisque auxilium ferre paratum esse. Quapropter Theophilus omnibus, vt dicitur, opibus viribusq; conuicti cœpit, vt non modò Dioscorum & Isidorum vlcisceretur, verum etiā Ioannem de sede episcopali deiiceret: & propterea literas ad episcopos cuiusque ciuitatis mittit: atque illo, quod animo intendebat, occultato, Origenis libros, quorum testimonijs Athanasius ante eius ætatem in orationibus suis contra Arianos sæpenumero vsus fuerat, solum arguere videri voluit. Quinetiam cum Epiphano constantiæ vr̄bis Cypri episcopo, à quo ante dissenserat, amicitia fœdera iunxit. Nam illum, vtpote nimis humiliter & abiectè de eo sentientem, humanamq; figuram ei tribuentem Theophilus iam pridem accusauerat. Et

v z   quanquam

SOCRAT. HISTORIAE

quanquam Theophilus hanc de Deo tenebat opinionem, & eos, qui Deum humana forma indutum censebant, infimulabat, tamen propter odium, quod in alios conceperat, palam quæ animo sentiebat, verbis denegavit: Epiphaniūq; a quo ante dissenserat, tum perinde ac si pœnitentia adductus, idem cum illo de Deo sentiret, amicum sibi reddidit, concilium eius subsidio episcoporum in Cypro ad Origenis libros refellendos explodendosq; cogere instituit. Epiphanius verò propter pietatem eximiam, & synceram ac simplicem morum ingenuitatem, Theophili literis facilè ad id faciendum inductus fuit. Concilio igitur episcoporum illius insulæ cuōcato, sancit, ne quis Origenis libros legat: Quinetiam literas ad Ioannem Episcopum Constantinopolitanum dat: quibus eum hortatur, uti à libris Origenis perlegendis absteineat, congregetq; conciliū, & eam rem communibus suffragiis confirmet. Itaq; Theophilus, ut primum Epiphanium virum ob pietatem percelebrem in suam sententiam rapuerat, intellexeratq; institutum suum & conatum ex sententia procedere, animo confidenti ipse etiam multos episcopos in vnum cogit: simili ratione cum Epiphanio libros Origenis, qui ante annos circiter ducentos mortuus erat, condemnat: non quod hoc potissimè sibi erat propositum, sed quod Dioscorum & fratres eius vlcisci contendebat. Ioannes autem de illis, quæ erant ipsi ab Epiphanio & Theophilo per literas significata, parum laborans, ad ecclesias doctrina instituendas omnes suas cogitationes conuertit, inq; ea re admodum excelluit: insidias verò contra ipsum paratas penitus contempsit. Simul atque vulgò perspectum & cognitum erat Theophilum omnes nervos contendere, ut Ioannem de episcopatus gradu deturbaret, nonnulli, quibus Ioannes erat inuisus, illi insidiari, falsaq; crimina contra eum confingere aggressi sunt, Ac multi ex clero, complures etiam ex magistratuum numero, qui apud Imperatorem gratia plurimum poterat, rati se iam tempus idoneum nactos, quo se de Ioanne vindicarent, Constantinopoli maximum Concilium episcopis, partim per literas, partim per interternuntios accersitis, congregare instituerunt.

De Senes